

Phần 16

Grace đến quán Pancake Palace trước giờ hẹn với Olivia ba phút để thưởng thức món bánh nướng và cà phê quen thuộc của họ. Cả hai người tới đây sau một giờ đồng hồ tập thể dục thẩm mỹ. Nếu cho Grace tự quyết, chị sẽ bỏ qua buổi tập và ghé thẳng vào đây luôn. Tuy vậy, Olivia không nghe theo, chị bắt Grace phải tham gia lớp học với mình. Dù có phàn nàn đôi chút nhưng Grace thật sự mong đợi được tập thể dục với người bạn thân của mình. Thêm nữa, mỗi tối thứ Tư cũng là lúc họ cập nhật tin tức cho nhau.

Grace chọn chỗ ngồi gần cửa sổ và Goldie, bà phục vụ già hay cái gắt đã đến tuổi nghỉ hưu ngay lập tức mang ra một bình cà phê đã được lọc hết chất cafein. Grace xoay xoay tách cà phê làm bằng gốm - một phong cách của Pancake Palace.

“Olivia sẽ đến ngay thôi”, Grace nói. Với tay lấy tách cà phê cho Olivia, chị lật ngửa nó lên.

“Hai người muốn dùng món như mọi khi chứ?”. Goldie hỏi khi rót cà phê vào hai cái tách.

Grace gật đầu. Chị làm bạn với Olivia lâu đến nỗi cảm thấy mình có thể nói thay cho bạn. Họ gặp nhau khi bắt đầu học chung lớp một và là bạn tốt của nhau suốt những năm cấp sách đến trường. Mặc dù giờ đã vào tuổi năm mươi, và mỗi người đều sống với người chồng thứ hai, Grace và Olivia vẫn thân thiết như hồi còn con gái. Họ đến đây, cùng một nhà hàng quen để hàn huyên tâm sự sau buổi tập thể dục. Pancake Palace là một nơi rất được yêu thích ở vịnh Cedar, và bà Goldie làm việc ở đó từ khi Grace và Olivia còn là thiếu nữ.

“Sao cô không ăn thêm một chút gì nhỉ?”, Goldie đề nghị. “Tôi có bánh táo áp chảo trong bếp đây”.

Grace gần như muốn sặc. “Bánh táo áp chảo với bánh nướng kem dừa ư? Tôi không cho là thế”.

“Vậy còn bánh nướng kem sô cô la thì sao?”. Goldie hỏi tiếp, một tay chống hông.

Grace cân nhắc đến món đó, nhưng rồi nói nhanh. “Tôi không hứng thú lắm. Xin lỗi nhé”.

“Dâu tằm?”.

“Kem dừa thôi”. Grace nói.

Goldie lắc đầu, như thể vô cùng thất vọng.

“Thảm phán cũng không ăn gì hả?”.

Grace gật đầu. Olivia và Grace vẫn trung thành với kem dừa - cũng như luôn trung thành với nhau. Vẫn lắc đầu, Goldie biến vào bếp.

Nhắm nháp cà phê, Grace nhớ lại một buổi chiều không lâu sau khi họ tốt nghiệp trung học, Grace bảo Olivia rằng chị đang mang bầu. Lúc đó họ cũng ngồi trong quán Pancake Palace này. Một tuần sau đó, chị mới có can đảm kể cho anh bạn trai tuổi teen của mình về đứa con của hai người. Chị kết hôn với Dan và không lâu sau, anh gia nhập quân đội và được gửi đến Việt Nam. Grace thờ dãi chị không biết tại sao tâm trí mình lại quay cuồng như chong chóng. Chị nhìn lên thì thấy Olivia đang bước vào nhà hàng, và mặc dù họ vừa mới hoàn thành bài thể dục cật lực bỏ cả hơi tai, tóc Olivia vẫn gọn gàng, không bị rối. Olivia luôn như thế, trái ngược hẳn với Jack Griffin, điều này làm cho cuộc hôn nhân của họ quả thật rất thú vị. Olivia chín chu và Jack thì... hơi xuềnh xoàng. Bất chấp điều đó, hoặc có lẽ là vì điều đó, họ là một cặp đôi quân quýt không rời.

“Tớ đã gọi bánh nướng rồi”, Grace nói khi Olivia ngồi xuống đối diện chị.

“Tuyệt quá”. Olivia cầm tách cà phê lên và sau ngụm đầu tiên, chị thở ra khoan khoái. “Một tuần lại trôi qua, có gì thú vị không?”.

Grace nhún vai. “Tớ đoán là cũng tạm được”.

Chị chưa bao giờ muốn giấu bất kỳ chuyện gì với bạn mình hết, chị tự nhủ và mỉm cười. “Cliff vừa nói chuyện với Cal, cậu ấy đang trên đường trở về mang theo hai con ngựa hoang”.

Olivia nhìn bạn mình chăm chú và sau khi ngừng một lát, chị nói. “Tin này đáng lẽ là tin tốt lành mà phải không?”.

Grace cúi đầu. “Thường thì là vậy”.

Khi Cal ở tận mãi Wyoming, Cliff đã kiêm luôn phần việc của Cal cũng như của mình. Grace cảm thấy mình không làm gì được nhiều, nhưng chị luôn cố gắng hết sức để phụ chồng khi Cal đi vắng.

“Có chuyện gì vậy?”. Olivia hỏi.

Cho đến giờ, Grace vẫn giữ bí mật chuyện tình cảm mới nảy nở giữa Cal và Vicki Newman. Chị tin mình không có quyền nói ra bất cứ điều gì hết, đặc biệt khi Cal quá đỗi gần gũi, thân mật với Linnette McAfee. Rồi thứ Năm vừa qua, Linnette tìm đến chị vì cô ấy linh cảm có chuyện gì đó không ổn. Grace muốn quát Cal một cái vì đã không thẳng thắn, dứt khoát và giải thích rõ ràng hơn với Linnette.

“Grace”, Olivia nói, cắt ngang dòng suy nghĩ của Grace.

“Trông cậu thần thờ thế nào ấy”.

“Ồ, tớ xin lỗi. Vì chuyện của Cal đó mà”.

“Cậu nói Cal đang trên đường về”.

“Ừ, đúng vậy, nhưng tối qua cậu ta báo một tin chấn động khi nói chuyện điện thoại với Cliff”. Grace khum tay quanh miệng tách cà phê còn ấm, để hơi nóng lan tỏa trong lòng bàn tay mình. “Cậu ta nói sẽ cưới Vicki Newman”.

“Cô bác sĩ thú y ư?”. Hai mắt Olivia mở to ra. “Không phải cậu ta đang hẹn hò với Linnette McAfee sao?”.

“Đúng vậy, đang... mà không, đã từng”.

Olivia há hốc miệng, rồi nhanh chóng ngậm lại. Tất cả những gì chị thốt ra chỉ là một tiếng “Ôi trời”, nhỏ xíu.

“Tớ biết”. Grace đồng cảm với bạn.

“Vậy Linnette đã hay biết gì chưa?”.

“Cliff không đề cập chuyện đó, nhưng tớ đoán Cal ít nhất cũng đã phần nào tiết lộ điều này với Linnette rồi. Tuần rồi con bé ghé qua thư viện và hỏi thẳng tớ là Cliff và tớ có nhận được tin tức từ Cal không”.

“Rồi cậu kể với con bé?”.

Giờ thì Grace cảm thấy sợ hãi. Chị gật đầu.

“Cliff kể tớ nghe về những chuyện anh ấy nghi ngờ đã xảy ra giữa Cal và Vicki. Tớ cảm thấy mình phải cho Linnette biết. Tớ đã cố nhẹ nhàng hết mức có thể”.

“Không phải lỗi của cậu đâu”.

Cũng không liên quan gì đến Grace, nhưng chị không thể để cô bé tội nghiệp đó phải băn khoăn mãi. Giờ thì chị cảm thấy mình phải chịu trách nhiệm cho việc làm tan nát trái tim Linnette.

Tay Olivia vẫn vịn chặt tách cà phê. “Không phải cậu muốn vịn cổ Cal ra ư?”.

“Tớ luôn nghĩ Cal đáng lẽ nên xử lý tình huống này tốt hơn. Linnette đau khổ lắm. Theo như lời Corrie kể lại thì đây là mối quan hệ thật sự nghiêm túc đầu tiên của con bé”.

“Tội nghiệp con bé”, Olivia nói, giọng cảm thông.

Grace đã nghi ngờ, tại bữa tiệc chia tay, rằng có chuyện gì đó không suôn sẻ giữa Cal và Linnette. Sau đó khi chị trao đổi với Cliff, chồng chị nói rằng Cal háo hức muốn đến Wyoming và rất hăm hở rời khỏi vịnh Cedar. Phải, cậu ấy lo

lắng cho số phận của bầy ngựa hoang, nhưng rõ ràng là bên trong còn ẩn chứa một nguyên nhân khác. Lúc đó Cliff thật sự không hiểu, nhưng giờ mọi chuyện dường như đang dần sáng tỏ.

“Cậu biết gì về Vicki Newman?”. Olivia hỏi.

Grace đã ẵm Buttercup, con chó tha mỗi vàng óng của mình đến gặp bác sĩ thú y khi nó bị ung thư, và chị ấn tượng với tình yêu Vicki dành cho thú vật Sherlock, con mèo của Grace, vừa được đi kiểm tra và chích thuốc định kỳ. Vicki mở phòng khám riêng gần trang trại ngựa, và thỉnh thoảng cũng đi uống cà phê cùng chị và Cliff. Những lần nói chuyện giữa chị và Vicki thường có xu hướng cứng nhắc, không tự nhiên.

“Cô ấy có vẻ tử tế đáng mến, nhưng...”.

“Nhưng sao?”.

Grace ghét phải nói điều này ra. “Tớ thấy cô ấy khá là... khác biệt. Đừng hiểu lầm ý tớ. Tớ thích cô ấy, và cô ấy là một bác sĩ thú y giỏi. Cô ấy luôn luôn thân mật vừa đủ, không chút vồn vã. Chỉ là cô ấy... giao tiếp với thú giỏi hơn với người”.

“Cal cũng như vậy, phải không?”.

Grace phải tán thành. “Đặc biệt trước khi cậu ta bắt đầu đến gặp bác sĩ điều trị chúng tôi của mình”, bà nhớ lại. “Thật là một chuyện kỳ quặc”.

“Cái gì kỳ quặc?”.

“Cứ khi nào ở bên bầy ngựa, cậu ta không bao giờ bị nói lắp”. Chị cau mày. “Mặc dù cậu ta nói chuyện đã trôi chảy hơn, nhưng phải mất rất nhiều công sức để nâng cao các kỹ năng giao tiếp. Nếu cách cậu ta giải quyết chuyện với Linnette là dấu hiệu...”. Grace không thể hình dung Cal từng là người nói nhiều được. Chị nghĩ Cal luôn gặp khó khăn khi chia sẻ suy nghĩ và tình cảm với người khác.

Goldie mang bánh ra và rót đầy cà phê cho Olivia và Grace, rồi lui đi.

“Tớ thấy tiếc cho Linnette quá”.

“Tớ cũng vậy”. Grace xẻ bánh, lòng dâng lên một cảm giác buồn man mác khó tả. “Tớ chỉ hy vọng là Cal đã quyết định đúng”.

“Tớ cũng thế”.

“Thế bên cậu có tin gì mới không?”. Grace hỏi, háo hức nghe chuyện của Olivia suốt một tuần qua.

“Thật ra là có hai tin đấy”, Olivia nói.

“Tớ sẵn sàng nghe đây”.

“Đầu tiên là”, Olivia nói, “mẹ tớ bảo dưỡng Ben nhận được tin tức từ Steven, cậu con trai lớn của dưỡng”.

“Người sống ở California đó hả?”

“Không, là David. Steven sống ở đảo Saint Simons, bang Georgia”.

“À, đúng rồi”. Giờ thì Grace đã nhớ ra. Will Jefferson, anh trai của Olivia, cũng sống ở bang đó, anh ta dứt khoát là người mà Grace không muốn bàn tới.

“Hình như David đang gặp rắc rối về tài chính và có hỏi vay tiền anh trai mình. Steven gọi điện để kể với bố”.

Grace ngả người ra sau. “Khó khăn tài chính của David khiến cậu ngạc nhiên sao?”

“Không hề. Tớ còn nhớ hẳn từng tìm cách lừa mẹ tớ năm ngàn đô”. Hai mắt Olivia nhíu lại. “Tớ phát điên mỗi khi nghĩ đến việc hẳn bịa ra câu chuyện lộ bịch để lừa mẹ tớ là hẳn cần phải phẫu thuật gấp”.

“Ôi trời”.

“Hình như, hẳn đã tuyên bố phá sản vài năm trước và giờ không có giải pháp nào cứu vãn được nữa”.

“Hẳn bị chủ nợ săn lùng ư?”. Grace hỏi. Chị đã trải qua những ngày tháng đó không lâu sau khi Dan mất tích. Đó là quãng thời gian tối tăm trong cuộc đời chị. Chị không mong bất kỳ ai phải lâm vào hoàn cảnh như thế, kể cả David Rhodes. “Theo tớ nhớ thì hẳn đã nhờ cậu nhúng tay giải quyết chuyện hẳn nhận vé phạt vì đã vi phạm luật giao thông phải không?”.

“Cứ như là tớ phải cân nhắc đến việc vẫn vợ ấy vậy”.

Grace nuốt một khoanh bánh khác. “Cậu nói mình có tận hai tin mới cơ mà”.

Olivia đặt nĩa qua một bên, chị dường như suy nghĩ và chọn lựa từng lời rất cẩn thận. “Tớ nghĩ chẳng có gì đáng phải để tâm cả”, chị bắt đầu.

“Cái gì vậy?”. Grace gắng hỏi. “Để tâm đến chuyện gì?”.

“Có liên quan đến Will, anh trai tớ”, Olivia nói.

Grace cố hết sức để tỏ vẻ hoàn toàn dừng đọng, lãnh đạm.

“Chuyện gì về anh ta?”. Anh ta không còn liên quan gì đến chị nữa, nói đến anh ta chẳng khác gì nhắc lại một sự hổ thẹn sâu sắc.

“Tớ biết có lẽ mình đã đề cập với cậu việc anh mình và Georgia sắp ly hôn. Họ đã bán nhà và tài sản đã được chia đều cho cả hai người”.

“Ồ”, Grace đáp lại tin đó bằng nỗi buồn - không phải cho Will mà cho người vợ đã chịu đựng mọi mòn của anh ta.

Thật tội nghiệp Georgia. Grace dễ dàng hình dung ra được những gì cô ta phải trải qua suốt những năm tháng sống chung với Will. Nhắm mắt lại Grace cảm thấy mình cũng có một phần lỗi trong chuyện này, và hối hận vì đã gián tiếp gây ra nỗi đau cho người phụ nữ khác. Chị đã quá ngu ngốc khi dính líu tình cảm với Will. Quá ngốc... Grace biết anh ta đã có vợ, điều này càng khiến chị thấy có lỗi hơn. Chị nghi ngờ chuyện Will ngoại tình với mình không phải là lần đầu và chắc chắn cũng không phải là lần cuối. Thành thật mà nói thì chị chưa ngủ với anh ta lần nào, nhưng có lẽ họ sẽ làm thế nếu còn tiếp tục mối quan hệ đó. Theo như lời Olivia thì Will còn có thêm nhiều bồ bịch khác nữa.

Dường như Olivia đang chăm chú nhìn Grace. Grace thở dài ngao ngán. “Còn chuyện gì khác nữa phải không?” Chị linh cảm chuyện không chỉ dừng lại ở đó.

Olivia gật đầu. “Will nói với mẹ là anh ấy sẽ chuyển về vịnh Cedar”.

Grace nhìn Olivia chăm chăm trong sự im lặng đến rợn người. “Cậu đang đùa thôi phải không? Vậy còn công việc của anh ta thì sao?”

“Giờ anh ấy đã nghỉ hưu rồi nên đâu có gì quan trọng nữa”.

Grace nhắm mắt lại. Lần trước Will đến đây như một quả bom tấn, nó quá sức chịu đựng của chị. Đó là khoảng thời gian không lâu sau khi chị rút lui khỏi mối quan hệ với anh ta. Anh ta khăng khăng bảo rằng chị không biết mình đang làm gì và rằng anh ta yêu chị. Vào lúc đó, Cliff xuất hiện và, bằng sự giận dữ, ghen tuông, Will đã tung cho Cliff một cú đấm. Cảnh tượng đó thật đáng sợ, trước mặt đông người, Will đe dọa sẽ kiện Cliff vì tội đánh mình. May mắn làm sao, Olivia đã chứng kiến từ đầu đến cuối nên Will không có cơ hội đổ tội cho Cliff.

“Tớ đang lo đây”, Olivia nói.

“Lo cho tớ và Cliff hả?”. Grace hỏi và khoát nhẹ bàn tay. “Đừng lo”.

“Không”, Olivia bảo. “Tớ lo lắng cho Will. Mẹ tớ cũng vậy. Bà gợi ý anh ấy nên nghĩ lại về việc chuyển đi. Quyết định này quá tùy tiện và vội vã, đặc biệt là quá sớm sau khi ly hôn. Anh ta cần ở lại nơi anh ấy đang ở. Và...”.

Olivia ngần ngại và hít một hơi thật sâu. “Điều khiến tớ thấy khó chịu nhất là anh tớ, một người hết sức vô lý và không biết điều, có lẽ vẫn còn nghĩ rằng cậu chưa tái hôn với ai”.

“Will biết tớ kết hôn rồi”. Chị nhớ Olivia đã từng kể rõ ràng với anh ta điều này.

“Anh ấy biết thì được”, Olivia nói. “Nhưng cho dù từ một chuyện quan trọng như đám cưới, hay cả thứ nhỏ như chiếc nhẫn cưới trên ngón tay anh ta, cũng

không thể ngăn được anh ta làm vậy. Có lẽ anh ta hiểu lầm là cậu cũng giống như mình vậy”.

Grace cứng họng. “Vậy thì tớ sẽ phải nói rõ với anh ta”. Cliff cũng sẽ vui khi được giúp một tay, tuy nhiên, chị có ý định tách hai người đàn ông này ra xa nhau, càng xa càng tốt.

Lần đầu tiên Anson Butler hôn Allison Cox là vào tháng Mười năm ngoái, sau một trận bóng tối thứ Sáu. Thay vì tham gia vào vũ hội Hồi hương, họ ngồi lại khán đài sân vận động và nói chuyện với nhau sau khi mọi người đã về hết. Allison nhớ rõ nụ hôn đó như thể nó vừa xảy ra mới đây thôi. Trước đây cô bé cũng có bạn trai và hẹn hò với một anh chàng hài hước khi còn học cấp hai. Clay thật sự là một người đáng mến, nổi bật và vui tính, nhưng sở thích của cậu ấy rất ít và hạn chế nên giữa họ không có nhiều điểm chung. Họ chia tay nhau không lâu sau buổi vũ hội.

Anson thì khác. Hai người từng học chung vài lớp nhưng, cô bé thật sự không để ý tới cậu lắm cho đến năm nay, khi họ ngồi đối diện nhau trong lớp tiếng Pháp. Kỹ năng ngôn ngữ của cậu thật ấn tượng, và dường như cậu nắm bắt nhanh hơn bất kỳ một người nào khác. Allison rất ghét cách cậu hạ thấp khả năng và trí thông minh của mình. Giờ nghĩ lại, cô cho rằng đó là tính khôi hài của anh, là sự hài hước bất ngờ nơi anh, và điều đó thật sự thu hút cô.

Ngồi trên khán đài sân vận động, ngay hàng ghế nơi cô từng nhận nụ hôn đầu tiên của Anson Allison nhắm mắt lại và cố tưởng tượng ra cảm giác thích thú mà cô trải qua vào đêm đó.

Cô nhớ lại, đêm ấy trời rất lạnh, các ngọn đèn trên sân đã tắt cả rồi. Các đám mây kéo qua bầu trời che khuất mặt trăng tròn giữa tháng, bóng tối cho họ cảm giác tách biệt, riêng tư. Anson mặc chiếc áo khoác đen dài, đội mũ lưỡi trai kéo sụp qua vành tai. Anh không mang găng và hai tay anh lạnh cóng. Không giống như Anson, Allison ủ ấm từ đầu đến chân trong áo khoác, khăn choàng, mũ, găng tay hở ngón và ủng cùng với tất len đỏ.

Họ ngồi nép vào nhau giữa cơn gió lạnh buốt da thịt. Tiếng nhạc từ phòng tập thể hình phát ra nhỏ xíu, mọi người đang khiêu vũ bên trong. Anh bỏ rơi bạn mình còn Allison bỏ rơi bạn cô. Đêm đó Anson chọc cô cười ngất bằng cách xô ra một tràng tiếng Pháp từ những từ bịa được. Cô cười phá lên khi anh nói điều gì đó và rồi, chẳng hiểu vì sao, hai người thôi không cười nữa. Anson ngả tới hôn Allison, ngập ngừng, như thể muốn Allison ngăn anh lại.

Nhưng tất cả những gì Allison mong muốn, đó là Anson sẽ không dừng lại. Khi họ chạm môi nhau, môi Anson lạnh và khô, nứt nẻ. Môi cô lại ẩm và ẩm ướt, cô nhẹ nhàng quyến chúng vào nhau, để anh biết rằng cô vui thế nào khi nhận nụ hôn của anh.

Khoảnh khắc đó thật hoàn hảo. Sau đó, cả hai nhìn nhau không chớp mắt trong một lúc lâu, và rồi Anson nói rằng hôn cô còn tuyệt hơn những gì anh tưởng tượng. Cô đáp lại rằng mình cũng có cảm nhận giống như vậy.

Điện thoại reo vang, kéo Allison ra khỏi những hồi tưởng ngọt ngào ấy. Cô bật mở điện thoại và thấy anh gọi rất đúng giờ. “Anson hả?”, cô thì thầm.

“Anh đây. Em có nhận được tin nhắn từ Shaw không?”.

Cô gật đầu. Bạn anh gọi cho cô đêm hôm qua và bảo rằng Anson sẽ gọi cho cô lúc chín giờ tối nay. Cậu ấy chỉ nói thế, rồi dập điện thoại ngay.

“Cậu ấy hình như rất thích làm người đưa tin”.

“Shaw là một người bạn tốt”, Anson nói.

“Em biết”, cô nói. “Anson ơi, em nhớ anh quá”.

Cô cố giữ giọng mình không quá xúc động, nhưng cô vừa nhận một tin rất xấu và không thể giấu được. Điều Anson không muốn nhất là cô khóc nức lên vì một chuyện không liên quan gì đến anh. Anh chẳng thể làm gì được cả.

“Buổi lễ tốt nghiệp của em thế nào?”, anh hỏi.

“Cũng ổn. Em ước gì anh đã đến đó. Hoa hồng đẹp lắm. Cảm ơn anh đã tặng hoa cho em, và cả lời nhắn nữa”. Niềm tin cô dành cho anh có lẽ đã lung lay, nhưng Anson vẫn rất yêu cô.

“Em đã nói chuyện với Cảnh sát trưởng chưa?”, anh hỏi, đi thẳng vào vấn đề. “Về thông tin mà Shaw cho em biết đó”.

“Rồi ạ. Em kể với bố và hai bố con em đến gặp Cảnh sát trưởng hôm thứ Hai”. Phần kế tiếp này không có gì ngạc nhiên, vì thế cô hít thở thật sâu trước khi nói. “Cảnh sát trưởng Davis muốn nói chuyện với anh”.

Anson cười thâm. “Chắc chắn rồi”.

“Anson, anh không thể trốn tránh cả đời như thế được!”.

Sự im lặng kéo đến bao trùm lấy họ.

“Anh đã cố”, cuối cùng Anson lên tiếng.

“Anh đã cố ư?”, cô lặp lại. “Ý anh là sao?”.

“Anh đã gọi điện cho ông ấy”.

“Anh đã nói chuyện với Cảnh sát trưởng Davis?”. Tin tức này mới tuyệt làm sao, nhưng không ai nói cho cô biết cả. “Em không biết, em tưởng...”.

“Không, anh đã không nói chuyện với ông ấy”, Anson nói. “Anh định thử nói chuyện với ông ấy nhưng ông ấy không có ở đó. Anh hỏi khi nào ông ấy rảnh và nhận được sự trì hoãn này. Dường như không ai có thể cho anh biết được chuyện gì đang xảy ra hết”.

Allison thấy thật khó tin, đến khi cô nhớ ra có nghe qua cuộc trao đổi của bố mẹ mình. “Ồ, là thế này. Vợ ông ấy mới mất. Chắc là anh đã điện thoại vào lúc đó”.

“Chuyện gì xảy ra với vợ ông ấy?”.

“Em không biết chính xác, nhưng mẹ nói rằng bà ấy bị bệnh đã nhiều năm rồi”. Mọi thứ giờ đã rõ. “Ông ấy xin nghỉ một thời gian sau đám tang vợ”. Cô thấy phần khích trước sự cố gắng của Anson. “Anh thử lại lần nữa nhé”.

Dường như Anson đang cân nhắc đề xuất của cô.

“Có lẽ anh sẽ liên lạc lại với ông ấy”.

“Anh không nói cho các nhân viên trong văn phòng Cảnh sát trưởng mình là ai phải không?”. Cô chắc rằng anh đã nhận được nhiều sự hợp tác hơn nếu tiết lộ danh tính của mình.

“Không... Người duy nhất anh muốn nói chuyện là Cảnh sát trưởng thôi”.

“À, em biết giờ thì ông ấy đã đi làm lại. Tối qua bố nói với cả nhà thế”.

“Được rồi”.

Bỗng nhiên giữa họ dường như chẳng còn gì để nói nữa. “Cảm ơn anh vì những bông hồng đó”, cô nói lại lần nữa. Allison đã ép nó vào trong một quyển sách dày, muốn để dành nó mãi. Cả tấm thiệp cũng vậy.

“Anh muốn làm tất cả để được bên em”.

“Em biết”.

Có tiếng ồn nào đó không nhận biết được sau lưng Anson, và cô tự hỏi anh đang ở đâu. “Anh nên đi thôi” Anson làm bầm.

“Anh có chăm sóc tốt cho mình không?”, cô hỏi.

“Anh ổn cả mà. Còn em thì sao?”.

“Em cũng tạm tạm”.

“Chỉ tạm tạm thôi ư?”, cậu hỏi.

Cô im lặng trong giây lát. “Anh có biết em đang ở đâu không, Anson?”. Dĩ nhiên là cậu không biết. “Sân bóng đá”, cô bảo.

“Trên khán đài đó hả?”.

Cô mỉm cười, áp sát chiếc điện thoại di động vào tai mình. “Và anh có biết tại sao chỗ này lại quá đặc biệt với em không?”.

“Đó là nơi lần đầu tiên anh hôn em”.

Thì ra anh cũng nhớ. “Những gì mà anh có thể nghĩ đến vào đêm đó chỉ là hôn em thôi. Lúc đó em đẹp quá. Má em ửng hồng lên vì lạnh và em mặc chiếc áo đỏ rực đó... Anh nghĩ em có thể hẹn hò với bất kỳ chàng trai nào mình muốn, vậy mà em lại chọn anh”.

“Đừng anh”, cô bé nói, cố nghẹn lại.

“Đừng gì?”.

“Nếu anh cứ tiếp tục nói như thế, có lẽ em sẽ khóc mất”. Cố nghĩ ra một câu hài hước nào đấy, cô thêm vào. “Lúc khóc trông em rất xấu xí”.

“Anh ước gì có thể hôn em ngay lúc này”.

“Em cũng vậy”. Đã đến lúc cô không còn giữ bình tĩnh được nữa. “Anson ơi, em không thể kéo dài cuộc sống như thế này được nữa”.

Anh không trả lời ngay, và khi cất tiếng, giọng anh nhỏ và khàn khàn. “Lúc nào em cũng nằm trong suy nghĩ của anh. Đó là thứ giúp anh sống qua từng ngày. Anh không biết giờ này sẽ ra sao nếu không có em. Hãy nhớ lấy điều đó nhé. Cho dù có chuyện gì xảy ra về trận hỏa hoạn hay bất kỳ chuyện gì khác, hãy nhớ rằng em là điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời anh”.

“Em sẽ nhớ”, cô bé thì thầm.

“Anh nhận ra em đang băn khoăn, rằng không biết liệu có nên tin anh không”, cậu nói. “Nhưng vì anh, xin em hãy tin anh, Allison, hãy tin anh”.

“Em tin anh”.

“Có điều gì đó khiến em buồn lòng thì phải”.

Cô ngạc nhiên là anh nhận ra được. “Đừng lo cho em”.

“Có chuyện gì vậy?”, anh hỏi.

“Không có liên quan gì đến anh hay về đám cháy cả”.

“Kể anh nghe đi”, anh nài nỉ.

Cô không thể kìm lại được nữa, khóc nức lên. “Anh nhớ cô Cecilia bạn em không?”.

“Cô làm việc cho bố em đó hả?”.

“Đã từng thôi”, cô bé chỉnh lại, đưa tay quạt những dòng nước mắt lăn dài trên má. “Cô ấy sắp đi rồi. Chồng cô ấy phục vụ trong hải quân, chú ấy bị chuyển công tác và họ sẽ dời đến San Diego”.

“Anh rất tiếc”.

“Tại sao tất cả những người em yêu quý nhất lại bỏ đi hết thế này?”.

“Allison...”.

“Không, em mới là người phải xin lỗi. Anh đã lo lắng quá nhiều rồi - anh không cần phải nghe chuyện đó nữa”.

“Anh yêu em”.

Giờ thì nước mắt đã tuôn tràn trên mặt Allison. “Em biết”.

“Kể cho anh nghe về Cecilia đi”, cậu nói. Dường như anh hiểu cô muốn chia sẻ với ai đó về mất mát này nhiều như thế nào.

“Cô ấy luôn là một người bạn tốt của em. Cô ấy như một người chị lớn mà em chưa từng có. Có lẽ anh không nhớ em như thế nào khi bố mẹ em ly hôn đâu, nhưng em đã trải qua một thời kỳ hết sức đen tối”.

Cô bé lại nức nở. Không ai khác biết được chuyện cô sắp nói ra. Không một ai, kể cả Cecilia.

“Nói tiếp đi”, Anson nhẹ nhàng.

“Cô ấy kể với em rằng mình đã ra sao khi bố mẹ cô ấy chia tay nhau. Lúc đầu em không muốn nghe gì hết và cố gạt bỏ những lời cô ấy nói. Em tìm mọi cách khiến cô ấy khốn đốn. Rồi một buổi chiều em bước vào phòng giải lao và nhìn thấy cô ấy đang ngồi khóc một mình. Cô ấy không muốn em thấy, nhưng em có thể đoán là cô đang nhìn một tấm ảnh nào đấy. Khi có cơ hội, em lục ví cô ấy và lấy tấm ảnh ra”. Nếu có ai bắt gặp hành động đó, Allison đã gặp rắc rối to. “Đó là bức ảnh đưa con gái nhỏ đã chết của Cecilia. Sau đó em biết được cô ấy đặt tên con mình là Allison, và đó là một trong những lý do cô ấy cảm thấy rất gần gũi với em”.

Nước mắt tuôn rơi không ngăn lại được, làm lớp son phấn của Allison lem nhem ra.

“Em luôn trò chuyện, chia sẻ với Cecilia, và Anson ơi, em không biết mình có thể chịu đựng nổi khi không có cả hai người bên cạnh”.

“Em vẫn có thể giữ liên lạc với cô ấy mà”.

“Cecilia cũng nói vậy, và bọn em đã hứa là sẽ luôn như thế”.

“Anh sẽ trở về bên em, Allison ạ”, cậu hứa. “Bằng mọi cách, anh sẽ biến lời nói này thành hiện thực”.

Đây chính là hy vọng giúp Allison bám víu qua ngày. Chỉ những kỷ niệm, ký ức về cô thôi cũng là điều khiến Anson sống tốt.